

som altsaa har været bestaaende længe. For saa vidt bliver det endnu mere mærkeligt, at de komme og foreslaa Forandringer paa det Punkt. Til den ærede sidste Taler vil jeg kun sige, at det beviser jo ingen Ting, naar de komme paa Skorstensøstersyn og se, at Skorstenspiiben ikke er i Orden, og saa give de vedkommende Paalæg om, at de skulle gøre Skorstenspiiben i Stand, thi det er jo slet ikke det, det gælder om. Det er netop det, der er og var Ulykken ved Skorstene, at det er paa det Sted, man ikke kan se, Faren ligger. Forholdet er jo dette: En Skorsten er bl. a. saaledes indrettet, at lige der, hvor den thinde Ende af den kommer oven for Taget, bliver der nogle Sten sat ud, som kaldes Stølsten, og naar der mønnes paa disse Huse, tæller man dem saaledes, at man stopper Halm eller Tang ind under dem, og saa er der ingen Menneker, som hveksen ubødig eller indvendig fra kunne se, hvorledes det har sig med Skorstenen der, hvor den gaar igennem Taget. Det er kun til at se, naar der tælfes. Derfor er det netop, det er saa farligt. Under almindelige Forhold mærker man ikke noget til det, men det farlige Forhold kommer frem paa følgende Maade: Naar saadant et Hus tælfes, varer det 12—15—20 Aar, inden man behøver at lægge nyt Tag paa. Naar der nu mønnes op under saadan en Skorsten, og den staar i en Række af Aar, synker Mønstningen, og naar der saa kun er en Halvstensmur, vil enhver forstaa, at der er den største Sandhnlighed for, at en saadan Mur, som er udsat for Vejrligets Omstiftelser her i et saadant Klima, muldner, og naar den saa muldner væk, og man kommer i Tanker om det — det gør man ikke saa let, for det er et Sted, hvor man ikke kommer ved mange Lejligheder, men naar man nu f. Eks. skal sætte Korn op under Taget — nej det er sandt, det har man ikke Lov til at sætte Korn saa nær ved Skorstenen; men dog op paa Loftet (Afbrydelse). Jo, det maa de godt, naar der er Tralvært uden om. Vi have mangfoldige Husmænd, der sætte deres Korn op paa deres Loft, idet de have Tralvært, som gaar ganske tæt op til Skorstene og en lille Smule ind, saa det er ikke saa upraktisk, som De tror; det vide de Herrens, som ere Landmænd, godt. Altsaa Følgen er, at man kommer i Almindelighed ikke op paa Husmønstningen. Derfor gaar saadant noget i lang Tid, indtil der en skønne Dag sker Ulykker. Derfor siger jeg, at det er urigtigt, hvis man fraviger den nu gamle Bestemmelse for at gaa over til noget nyt paa dette Punkt. Jeg kan ikke erkende — det tør jeg sige af faktisk Erfaring — at det

er saa forfærdeligt urimeligt at opføre Skorstene, saaledes som Loven nu befaler. Jeg for mit eget Vedkommende havde tidligere en af disse 9 Tommers Skorstene. Jeg var aldrig rigtig glad ved den, da det var under Straataag; da vi saa fik den ny Lov, maatte jeg ikke have den længere, og jeg var for saa vidt glad, at der kom en Lovbestemmelse, som sagde det. Jeg opførte saa en Skorsten paa den lovbefalede Maade og kan virkelig ikke indse, at det er saa urimeligt eller ufornuftigt. Det er meget bedre, naar man bygger et Stuehus, at man har den Betryggelse at have en Skorsten saadan, at man tør gøre Sid paa uden at frygte for Ulykker. Derfor siger jeg: Jeg kan ikke erkende, at den ærede sidste Taler har Ret i, at det er gjort med at reparere Skorstenspiiben, som man kan se. Nej, det er netop det, man i Almindelighed ikke kan se, inden Ulykken sker. Derfor tror jeg, det er uheldigt at fravige den Bestemmelse, som staar i den gamle Lov, som er langt ældre end fra 1889.

Ordføreren (Plesner): Jeg er naturligvis glad ved, at den højtærede Justitsminister er enig med Udvalget om saa mange af Vædringsforslagene, altsaa 1, 2, 3, 5, 6, 7 og 8, men med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 4 om den kongelige Anordning, som gaar ud paa, at Bestemmelsen derom skal gaa ud, der er det jo meget vanskeligt at komme til noget Resultat, hvis den højtærede Minister fremdeles staar paa det Standpunkt. Det eneste kunde jo være, om man ved en Drøftelse af Spørgsmaalet mellem 2den og 3dje Behandling kunde blive enig om at optage en saadan Anordning, som man saa kunde blive enig om i Lovforslaget. Det er jo som sagt en Mulighed; jeg tør ikke nærmere antyde det, idet jeg ikke kender det øvrige Udvalgs Medlemmers Bestemmelse; jeg for mit Vedkommende synes at kunne tænke mig, at man muligvis kunde gaa ind paa en saadan Bestemmelse; man vilde jo saa maaffe kunne ændre noget af det, der er i Udkastet, idet det fremtom fra den højtærede Minister som et Udkast, uden at det var bestemt slaaet fast, at den endelige Anordning skulde være saaledes. Man kunde jo altsaa tænke sig, at der fra den højtærede Justitsministers Side vilde kunne ske nogle Rettelser, som kunde gøre, at Udvalgets Medlemmer kunde blive enige om at optage det i Lovforslaget. Det er altsaa med Hensyn dertil, at jeg tænker mig Muligheden af, at man ad den Vej kunde komme til et Resultat med Hensyn til Loven paa alle disse væsentlige Punkter, undtagen det endelige med Hensyn til Skor-